אמרן ליה מרי ז' בחזקה מהרה. ות"ח מקשה דרבי יוסי להכא דקאמר דמצי לה בהפרשה מחריש מדרבי יוסי דפרק בת סימן (לעיל דף נ.) דקאמר ומה מילו נדה שלח הפרישה כמהרה מן המנחה ולמעלה לח מהני בחזקת טומאה תלמח בעי הפרשה מן המנחה ולמעלה רש"י לומר דהתם מיירי כשהפרישה ביום שרחמה בו שמרים (ו) והכח מיירי בבדקה שמרים ומלמה מהרה וקשה לתם כן כי פרכינן לרבי יהודה מילו ידיה בעיניה כל כין השמשות וכו' ליתח ר' יוסי לנפשיה דהח מיירי כשהפרשה מן המנחה ולמעלה כיכה מוכרח הלח מילו כמי מנריך הפרשה מן המנחה ולמעלה כשהפרישה ביום שרחמה ומה מועיל מיטוי זה שמח עם סילוק ידיה רחמה וי"ל דלעפשיה לח קשה דכיון דהומזקה רוחה שמרים כין הוח להלריכה הפרשה מן המנחה ולמעלה בלח חומרת הלח מן הכין וחין לנו להחמיר ולספק שמח עם סילוק ידיה רחמה להלריכה בדיקה בסוף יוסו לחל רבי יהודה שבח להחמיר ולספק דחפילו בשלח רחמה שרחים הלח בבדקה עלמה ומלמה מהורה הוח מנריך הפרשה גם בסוף יוסו סיה ט להחמיר ולכדוק מספק שמח עם סילוק ידיה רחמה:

אבל הלכה כרבי חליעזר. תע"ג דחין למדין הלכה מפי הש"ס הח פסקינן בפ"ק לעיל (דף ז:) כרבי חליעזר בחרבע והח חד מיניהו: והכח

נוסח
מן הפסק שהיה
מח' תנאים
ו. גוסא ביומא ל
מן פחתה ומעלה
2. אפילו לפני יומא ל

בטהרה בו' מן המנחה ולמעלה מה לי הפרישה בטהרה בראשון ימי איבא למאן דאמר: אין והתניא אמר רבי שאלתי את רבי יוסי ור' שמעון בשהיו מהלכים בדרך: נדה שבדקה עלמה יום ז' שחרית ומלאה טהורה וביו השמשות לא הפרישה ולאחר הימים בדקה ומלאה טמאה מהו? אמרו לו: הרי זו בחזקת טהרה, ששי חמישי רביעי שלישי שני מאי? א"ל לא שנא בראשון לא שאלתי ומעיתי שלא שאלתי. אמר כולהו לאו בחזקת טומאה קיימי וביון דפסק פסק, ראשון נמי ביון דפסק פסק, ומעיקא מאי סבר? דואיל והוחזק מעין פתוח: **מתני'** הוב והזבה שבדקו עלמן ביום ראשון ומלאו טהור וביום השביעי ומלאו טהור ושאר ימים שבינתיים לא בדקו רבי אליעזר אומר הרי הן בחזקת טהרה ר' יהושע אומר אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד ר' עקיבא אומר אין להם אלא יום ז' בלבד: **גמ'** תניא אמר לו רבי אליעזר לר' יהושע למה אמרה תורה שבעת ימים תטמא כנדתה, שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן, אמר לו רבי יהושע ואתה אי אתה מודה בזב שראה קרי, ובנזיר שהילך סכלות ופרעות שמונה בסירוגין והתורה אמרה והימים הראשונים יפלו ורבי אליעזר בישלמא התם למטמא בה, אמר רחמנא שאינה סותרת אלא יומה ואי משום איזהלופי, זב בבעל קרי לא מיחלף, נזיר שהילך על גבי סכלות ופרעות נמי מיחלף מראורייתא אהל מעליא בעינן ורבנן הוא דגזור, ורבנן בדאוריימא לא מיחלף אבל הכא אי חיישינן דלמא חזאי בספק אתי לאיזהלופי בודאי. תני ר' יוסי ור' שמעון אומרי: נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי כולן אבל הלכה כרבי אליעזר איבעיא להו הוב והזבה שבדקו עלמן יום ראשון ויום שמיני ומלאו טהור ושאר הימים לא בדקו לרבי

וכן תנא לוי במתניתא אחד הימים בין בדקה ומלאה טהורה בין בדקה ומלאה טמאה הרי זו ספק זבה: ומטמאה מעת לעת: לימא תהדי תיובתא דרבא דאמר רבא *לומר שאין האשה מטמאה מעת לעת בתוך ימי זיבתה? ולאו אותביניה לרבא חדא זימנא? הכי קאמרינן לימא תהדי תיובתא דרבא נמי מהא, אמר לך רבא כי קתני "מטמאה מעת לעת" אריש פרקין קאי, אראתה ועודה בבית אביה, סד"א כיון דמפסקי להו ימים טהורין כתחלת נדתה דמיא ולא תטמא מעת לעת, קמ"ל: אם יש לה וסת: נימא תהדי תיובתא דרב הונא בר חייא אמר שמואל *דאמר רב הונא בר חייא אמר שמואל לומר שאין האשה קובעת לה וסת בימי זיבתה? אמר לך רב הונא בר חייא כי אמרינן אין אשה קובעת לה וסת בימי זיבתה "דלא בעיא תלתא זימני למיעקר דאמרינן דמיה מסולקין, וכיון דדמיה מסולקין דיה שעתה: רבי יהודה אומר: תניא אמרו לו לר' יהודה אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין השמשות יפה אתה אומר עכשיו אימר עם סלוק ידיה ראתה מה לי הפרישה

מי מיי' פ"ג מהל' מיאסורי ביאה הלכה כ"ו ופ"ד מהל' מחוסרי כפרה הל' ג פוסק"ע יו"ד סימן קפ סעיף ד:

נליון הש"ס
גמ' מדאוריימא לחל מעלית בפיק.(לעיל ח ע"ח סוף ד"ה סילון:

(ו) הגהות הב"ח
(ו) תום' ד"ה לחתרו ליה כרי וכו' אחרים לחל מכח מיוחי: ⊛ תוס' ד"ה לחתרו ליה (ל מלמה) ע"ש ב"ק ד: (ל מלמה) "חמר לח תרימ"ד ובכ"

[לעיל נט.]

[לעיל נט.]

[ל"ל אמרו לי יעבין]

[לעיל ז:]

[לעיל ז:]

[לעיל כב.]

[לעיל נט.]

תוספי הרא"ש
תמיה' לי חך תביח קרבן מספק כיון דקי"ל בכל י"א בחוקת טהרה: ליכא תיובתיה דרבא דאמר רבא לעיל שאינה מטמאה מעת לעת בתוך ימי זיבתה. ולא משכע ליה לפרושי דלאחר מכאן בדקה ומלאה טמאה היינו לאחר י"א יום משום דלאחר מכאן משמע אפילו בסתר: תירוץ כתחלת נדה. פרש"י כתחלת דמים דקי"ל דיה שעתה בראייה ראשונה. ול"נ דלמה תיסוק אדעתין דיחזרה לקדמותה בשביל המפק ימים סהורים. ונראה לפרש (כד"א) לימא תיובתיה כתחלת נדה כלומר כיסי רואה אחר דם סותר דאמרינן בפ' בנות כותים דיה שעתה אפי' לרב דאמר מעיין אחד הוא זכא דליכא שהות קל"ל דבא דמפסקא מעת לעת ומפקדה לפקידה ולאו דוקא מעת לעת ממש אלא שעה שראוי לתלות בדם בתולים והא דלא אמרינן הכי ברואה אחר דם סותר משום דהתם ליכא שהות כלל לטמוי

וכן סגא לוי במתניתא. לסיפא דמתני' תני כרי בדקה ז' שחרים ומלאה ממלה וכין השמשות לח הפרישה ואחר כימים כין בדקה ומלאה מהורה כין בדקה ומלאה טמאה כרי זו ספק זבה: **עומר שמינה ממחר מעם לעם**. כפ' בטח כימים (לעיל נט.) קחמי כל מחד תורה חור עשר בחזקת מהרה ואמרינן למלי הלכתא ואמר רבח לומר שחם מרחה כחוך י"ל לימה ממחר מעם לעם ומקשינן קחני ממחר מעם לעם מריש פירקין קחי. רחמה ועודה בבית חביה כ"ה לומרים כל הלילה שלה וקחמר דחם רחמה לחחר מכחן ממחר מעם לעם: **כספלא נדה**. ככהולה דמים דקי"ל (לעיל דף ז.) דיה שעתה כרחייה רחשונה: **ואם יש לה וסת**. קל סלקה דעתך לספופ דמחני' קחי דקחני לחר כימים כדקה ומלאה ממחר מעם לעם וחם ים לה וסת קבוע לחחר הימים דהייט יומי דיבה ולחחה בו דיה שעתה: **לומר שהינה קובעת**. כפ' בטח כימים נבי כל י"ל בחזקת מהרה: **לפמר לך שמואל**. כי חמרי לחת לקולא דלח בעיק חלח זימני למיסקיה דהח קחמי כל י"ל בחזקת מהרה מהייט קולא דמיה מסולקין לכל לענין דיה שעתה כל כך דמי וסת דהח דמיה מסולקין. **ומעיתי**: מעלה מהור דמהוי הפרשה: **מעיקרא מאי סבר**. מלה למעל: **מתני' זב וזובה**. שפסקו והתחילו לספור ז' ובדקו יום רחשון ושביעי כו': **רבי עקיבא אומר אין להם אלא יום ז' בלבד**. שמח רלו ביומים וסמרו ספיקן כרחשונה: **גמ'** מי שהה מודה בזב שרחה קרי. בימי ספיקו שחינו מונה לומו יום ז' ומונה לסירוגין: ונזיר שהילך סכלות ופרעות. שהן ספק לחכל חין לומו יום שלה למנין מיזומו ומנלת שמונה ל' יום של סהם מיזום בסירוגין: **סהם**. זב שרחה קרי: **לעהפא בה כחיב**. זחת מורת הזב ומשר חלת ממנו שכבת זרע וגו' (ויקרל טו) מה זיבה סומרת לפי קרי סומר לי מה זיבה סומרת הכל חף קרי סומר הכל ת"ל לממחה בה"ן לך סמירה חלת בטומחתה הממר בה מה טומחה קרי יום לחד לף סמירתה יום לחד: **ולי מפום לימלופי**. דלת ליסי למטה לסירוגין כזיבה גמורה: **מהל מעלית בעיגן**. חין נזיר ממחל חלת בהכל מה ודלי דכתיב (במדבר ו) כל ימות מת עליו כמחוברים עליו כדחמר בכילד לולין (פסחים פח:): **ורבנן גזור ביה**. לסחור לחותו יום ות"ח לחי לימלופי בהכל מת גמור ולח יסחור חלת יום ת': **דרבנן דרבוייהו**. חהכל ספק דרבנן בהכל לחוורייתה לת מיחלף: **הכל הכא**. לי מיישיק ולח חמנה יום שביעים משום דלמח מזלי בספק לחי למירחק מדלת מניק כני יומים ודלי חזלי ביניהים ולקו מניק לרחשון ולחניה למטה ודלי רוחה בסירוגין: **נרמין דברי ר"ש מדברי רבי יוסוע**. דכיון דחייש רבי יהושע למעל רלה ביניהים היה ע"ט לספוק לחם הרחשון: **ודברי ר"ע מדברי כולן**. דכמי עבדו יומי ספיריה ולח היה סופן כמקדה דלח בדקה יום ז' לרבי

קאמר ר' נוסיה משום ר' יוסי ובוה הפעם אמר לי ומה נדה שלא הפרישה בסהרה אינה מטמאה מעת לעת ולא תהא בחזקת סומאה. וי"ל דהחם מיירי כשלא הפרישה בערב כשמלאה בבקר בשחרית ומלאתה סהורה והא דא"ל לר' יהודה אלמלי ידיה בין עיניה וכו' ולא קא"ל ר' יוסי לנפשיה דגם הוא מלריך הפרשה מן המנחה ולמעלה כשראתה בו ביום. וי"ל דדוקא לר' יוסי שסחמיר כל כך מן המנחה ולמעלה יש לו להחמיר ולחזש שמא עם סילוק ידיה ראתה כמו שחזשש ראתה